

Susie Wang kan kunsten å sjokkere

«The Look» bringer den utskjelte sjangeren splattervold til teaterscenen. Resultatet er blodig bra.

GROTESK: Følelsen av å være til stede i samme rom og oppleve noe i reell tid, har sjelden følt mer påtrengende enn under *The Look*. Slik tar ensemblet Susie Wang teaterets essens på kornet, på sitt helt særegne vis, skriver vår anmelder. (Simen Ulvestad)

Av Kjersti Juul, Anmelder

04/05/2022 14:31

Blodet spruter bokstavelig talt når Susie Wang inntar teaterscenen. Navnet tilhører ikke en person, men en friteatergruppe med en svært bevisst estetisk orientering. De har et ønske om at publikum skal kjenne teateret fysisk på kroppen. Ikke bare forstå det med hodet.

I *The Hum* måtte publikum ta av klær og sko og svette seg gjennom en forestilling under en glødende lyskasterson, fordi scenen forestilte en strand. I *The Look* befinner vi oss på et keramikkverksted, og kjenner kvalmen velte frem i løpet av en sjokkerende brutal åpningsscene. Uten å røpe for mye – karakterene bruker tapetkniven kreativt og keramikkovnen til noe annet enn terracotta-potter.

Ut av komfortsonen

Susie Wang har en forkjærlighet for det groteske. Det er et teateruttrykk man sjelden ser på Nationaltheatret. Teatersjef Kristian Seltun tiltrådte stillingen midt under pandemien, men har allerede rukket å farge repertoaret, der bakgrunnen hans fra Black Box og Teaterhuset Avant Garden er synlig.

Viljen til å løfte blikket utenfor Nationaltheatrets vegger, har skapt spennende samarbeid mellom institusjon og friteater. Nylig med gruppa De Utvalgte sin visuelt spektakulære *Brannen*. I motsetning til denne forestillingens bruk av høyteknologi og vakre scenebilder, er *The Look* visuelt spektakulær i den mer nedrige enden av skalaen – med elementer fra den gamle, utskjelte sjangeren *splattervold*.

Splattervold er en slags slektning av horrorren, men der handlingen ikke oppleves som skremmende i form av neglebitende spenning. I stedet skaper den rå, eksplisitte volden en sjokkeffekt som røsker publikum ut av komfortsonen.

Blod og gørr

Når det vi er vant til å se på B-film tas til teaterscenen, får mengden av blod, gørr og vold en mye sterkere effekt. Teateret er som kjent øyeblikkets kunst, og Susie Wang kan kunsten å sjokkere. Når volden kommer så tett på at man står i reell fare for å få blodsprut på seg, er det som om de minner oss på hva teater handler om: Å være sammen, her og nå.

Følelsen av å være til stede i samme rom og oppleve noe i reell tid, har sjelden følt mer påtrengende enn under *The Look*. Slik tar Susie Wang teaterets essens på kornet, på sitt helt særegne vis. Til tross for at det er groteskt, ler man høyt store deler av forestillingen. Trine Falch, som står bak tekst og regi, vanner nemlig volden ut med komikk. En paradoksal blanding man kjenner fra nettopp splatterfilm-sjangeren, og som skuespillerne Stine Fevik, Mona Solhaug og Julie Solberg trakterer med bravour.

Small talk

Hele forestilling foregår på engelsk, og replikkene fremføres med utstudert, overdreven amerikansk aksent. Det blir tidvis ustyrtelig morsomt, men gjør også at man fester seg ved det som blir sagt på en ny måte. Til tross for at det skjer voldsomme ting rent fysisk, er dialogen nærmest blottet for dramatikk. Her er ingen ibsenske avsløringer og få urovekkende ting som bringes på bane i replikkføringen. I stedet blir vår dagligdagse verbale omgangsform stilt under lupen. *Small talkens* mange klisjefulle plattheter servert med teskje.

KURS I LEIRE: *The Look* drar oss inn i en marerittlignende historie der tre kvinner har meldt seg på modelleringskurs i leire. (Simen Ulvestad)

Modelleringskurs

Splatterfilm har blitt betegnet som voldsfilmens svar på porno (handlingen er ikke poenget). *The Look* skiller seg fra dette, fordi det ikke er effektene som spiller hovedrollen. I stedet blir man dratt inn i en marerittlignende historie der tre kvinner har meldt seg på modelleringskurs i leire. Aktmodellen (en imponerende heslig Jan Sælid), klager på at leireklumpene ikke ligner på ham etter hvert som de tar form. Det er ikke sånn han ser ut.

Hvilket blikk han selv har på kvinnene, er et annet urovekkende spørsmål. Publikum aner onde hensikter man kan relatere til den fryktinngytende åpningsscenen.

Særegen atmosfære

Hvorfor fenger det groteske? Vi lever i en beskyttet hverdag hvor store følelser ikke forekommer så ofte. Å føle avsky betyr i hvert fall at vi føler noe. Å føle det i fellesskap er med på å binde folk sammen. Kanskje ligger noe av forklaringen der. En fødselsscene man sent glemmer, hører til forestillingens mest absurde høydepunkt, der blandingen av det komiske og groteske når uante høyder. Assosiasjonene til Lars von Triers bisarre TV-serie «Riget» fra 90-tallet, så vel som David Lynchs evne til å skape en helt særegen atmosfære, føles nærliggende.

Susie Wang har neppe ett konkret, uttalt budskap de håper å nå frem til publikum med. I stedet skaper de en forestilling som er opp til hver enkelt å forme ut fra egne assosiasjoner, spekket med effekter egnet til å rokke deg ut av ditt vante syn på tilværelsen. Rik nok på innhold til å leve med deg lenge etter forestillingens slutt.